

STEPHEN
KING

RUUSUSEN UNI

OWEN
KING

TAMMI

STEPHEN KING
OWEN KING

RUUSUSEN UNI

SUOMENTANUT ILKKA REKIARO

KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ

tammi

75 VUOTTA

HELSINKI

Shakespeare-sitaatit on suomentanut Matti Rossi,
paitsi *Romeo ja Julia* -sitaatin, jonka on suomentanut Yrjö Jylhä.

ENGLANNINKIELINEN ALKUTEOS *SLEEPING BEAUTIES*

ILMESTYI 2017 YHDYSVALLOISSA.

COPYRIGHT © 2017 BY STEPHEN KING AND OWEN KING

PUBLISHED BY AGREEMENT WITH STEPHEN KING,

C/O THE LOTTS AGENCY, LTD., NEW YORK, OWEN KING,

C/O JENNY MEYER LITERARY AGENCY, INC., NEW YORK

AND LICHT & BURR LITERARY AGENCY, COPENHAGEN

SUOMENKIELINEN LAITOS © KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ TAMMI 2018

PAINETTU EU:SSA

ISBN 978-951-31-9928-9

Omistettu Sandra Blandin muistolle

Henkilöt

DOOLINGIN KAUPUNGISSA, DOOLINGIN PIIRIKUNNAN KESKUKSESSA

- Truman ”Trume” Mayweather, 26, metankeittäjä
- Tiffany Jones, 28, Trumanin serkku
- Linny Mars, 40, Doolingin poliisiaseman keskus
- Seriffi Lila Norcross, 45, Doolingin poliisipäällikkö
- Jared Norcross, 16, Doolingin high schoolin toiseksi ylimmän luokan oppilas, Lilan ja Clintin poika
- Anton Dubcek, 26, Allasmies Anton Oy:n omistaja ja ainoa työntekijä
- Magda Dubcek, 56, Antonin äiti
- Frank Geary, 38, Doolingin kaupungin löytöeläintalon viranomainen
- Elaine Geary, 35, Goodwillin vapaaehtoistyöntekijä ja Frankin puoliso
- Nana Geary, 11, kuudesluokkalainen Doolingin keskikoulussa
- Vanha Essie, 60, koditon nainen
- Terry Coombs, 45, apulaisseriffi Doolingin poliisiasemalla
- Rita Coombs, 42, Terryn puoliso
- Roger Elway, 28, apulaisseriffi Doolingin poliisiasemalla
- Jessica Elway, 28, Rogerin puoliso
- Platinum Elway, 8 kuukautta, Rogerin ja Jessican tytär
- Reed Barrows, 31, apulaisseriffi Doolingin poliisiasemalla
- Leanne Barrows, 32, Reedin puoliso
- Gary Barrows, 2, Reedin ja Leannen poika
- Drew T. Barry, 42, vakuutusasiamies
- Vern Rangle, 48, apulaisseriffi Doolingin poliisiasemalla

- Elmore Pearl, 38 apulaissieriffi Doolingin poliisiasemalla
- Rupe Wittstock, 26, apulaissieriffi Doolingin poliisiasemalla
- Will Wittstock, 27, apulaissieriffi Doolingin poliisiasemalla
- Dan ”Treater” Treat, 27, apulaissieriffi Doolingin poliisiasemalla
- Jack Albertson, 61, eläköitynyt Doolingin poliisiasemalta
- Mick Napolitano, 58, eläköitynyt Doolingin poliisiasemalta
- Nate McGee, 60, eläköitynyt Doolingin poliisiasemalta
- ”Isäntämies” Carson Struthers, 32, entinen nyrkkeilijä
- koutsi JT Wittstock, 64, Doolingin high schoolissa Warriors-nimisen amerikkalaisen jalkapallojoukkueen valmentaja
- tohtori Garth Flickinger, 52, plastiikkakirurgi
- Fritz Meshaum, 37, mekaanikko
- Candy Meshaum, Fritzin puoliso
- Barry Holden, 47, oikeusavustaja
- Oscar Silver, 83, tuomari
- Mary Pak, 16, Doolingin high schoolin toiseksi ylimmän luokan oppilas
- Eric Blass, 17, Doolingin high schoolin ylimmän luokan oppilas
- Curt McLeod, 17, Doolingin high schoolin ylimmän luokan oppilas
- Kent Daley, 17, Doolingin high schoolin ylimmän luokan oppilas
- Willy Burke, 75, vapaapalokuntalainen
- Dorothy Harper, 80, eläkkeellä
- Margaret O’Donnell, 72, Gailin sisar, eläkkeellä
- Gail Collins, 68, Margaretin sisar, hammaslääkärin vastaanottoapulainen
- rouva Ransom, 77, leipuri
- Molly Ransom, 10, rouva Ransomin pojantytär
- Johnny Lee Kronsby, 41, yksityisetsivä
- Jaime Howland, 44, historianopettaja
- Eve Black, näyttää noin 30-vuotiaalta, muukalainen

VANKILASSA

- Janice Coates, 57, Doolingin naisvankilan johtaja
- Lawrence ”Lore” Hicks, 50, Doolingin naisvankilan apulaismojohtaja
- Rand Quigley, 30, Doolingin naisvankilan vartija

- Vanessa Lampley, 42, Doolingin naisvankilan vartija ja vuosina 2010 ja 2011 Ohionlaakson kädenväännön mestari 35–45-vuotiaiden ikäluokassa
- Millie Olson, 29, Doolingin naisvankilan vartija
- Don Peters, 35, Doolingin naisvankilan vartija
- Tig Murphy, 45, Doolingin naisvankilan vartija
- Billy Wettermore, 23, Doolingin naisvankilan vartija
- Scott Hughes, 19, Doolingin naisvankilan vartija
- Blanche McIntyre, 65, Doolingin naisvankilan sihteeri
- tohtori Clinton (Clint) Norcross, 48, Doolingin naisvankilan vanhempi psykiatri, Lilan puoliso
- Jeanette Sorley, 36, Doolingin naisvankilan vanki numero 4582511-1
- Ree Dempster, 24, Doolingin naisvankilan vanki numero 4602597-2
- Kitty McDavid, 29, Doolingin naisvankilan vanki numero 4603241-2
- Angel Fitzroy, 27, Doolingin naisvankilan vanki numero 4601959-3
- Maura Dunbarton, 64, Doolingin naisvankilan vanki numero 4028200-1
- Kayleigh Rawlings, 40, Doolingin naisvankilan vanki numero 4521131-2
- Nell Seeger, 37, Doolingin naisvankilan vanki numero 4609198-1
- Celia Frode, 30, Doolingin naisvankilan vanki numero 4633978-2
- Hinkki-Claudia Stephenson, 38, Doolingin naisvankilan vanki numero 4659873-1

M U I T A

- Lowell ”Little Low” Griner, 35, lainsuojaton
- Maynard Griner, 35, lainsuojaton
- Michaela Morgan, os. Coates, valtakunnallisten uutisten toimittaja, NewsAmerica
- Kinsman Brightleaf (Scott David Winstead Jr.), 60, Bright Onesin seurakunnan pastori
- kettu, iältään 4–6 vuotta

It makes no difference if you're rich or poor
Or if you're smart or dumb.
A woman's place in this old world
Is under some man's thumb,
And if you're born a woman
You're born to be hurt.
You're born to be stepped on,
Lied to,
Cheated on,
And treated like dirt.

SANDY POSEY, "BORN A WOMAN"
SANAT MARTHA SHARP

Sinulla ei kuule ole varaa olla
välittämättä valoruudusta!

REESE MARIE DEMPSTER, VANKI NUMERO 4602597-2
DOOLINGIN NAISVANKILA

Häntä varoitettiin. Hänelle selitettiin.
Silti hän ei antanut periksi.

SENAATTORI ADDISON "MITCH" MACCONNELL
PUHUESSAAN SENAATTORI ELISABETH WARRENISTA

Ruususen uni

Yöperhonen saa Even nauramaan. Se laskeutuu hänen paljaalle kyynärvarrelleen, ja hän silittää varovasti etusormellaan siipien ruskeita ja harmaita aaltoja. ”Hei, komistus!” hän sanoo perhoselle. Se nousee lentoon. Se kohooa yhä ylemmäksi ja katoaa auringonpaisteen suikaleeseen, joka on jäänyt kiiltävien vihreiden lehtien vangiksi viiden metrin korkeuteen juurien päällä makaavasta Evestä.

Kuparinpunainen köysi vuotaa mustasta tapista puunrungon keskeltä ja luikertelee kaarnalla. Eve ei tietenkään luota käärmeeseen. Hän on joutunut kärsimään sen takia ennenkin.

Hänen yöperhosensa ja kymmenentuhatta muuta lehahtavat latvasta ritisevänä, hiirenharmaana pilvenä. Parvi vyöryy taivaalla kedon toisella laidalla kituuttelevien mäntyjen ylle. Eve nousee seuraamaan parvea. Korret narskuvat hänen jalkojensa alla ja vyötäisille ulottuva heinikko raapii paljasta ihoa. Kun hän lähestyy alavireisen metsän rippeitä, hän huomaa ensimmäiset kemialliset hajut – ammoniakkin, bentseenin, paloöljyn ja monien muiden, tuhannet nirhamat pienellä iholäntillä – ja luopuu toivosta, jota ei ollut huomannut elättelevänsä.

Verkot leviävät hänen jalanjäljistään ja säkenöivät aamupäivän auringossa.

ENSIMMÄINEN OSA
VANHA KOLMIO

In the women's prison
there are seventy women
and I wish it was with them
that I dwell.
Then that auld triangle could go jingle-jangle
all along the banks of the Royal Canal.

BRENDAN BEHAN

1. luku

1

Ree kysyi, oliko Jeanette koskaan katsellut ikkunasta heittyvää valoruutua. Ei ollut, Jeanette sanoi. Ree oli yläpetillä, Jeanette alapetillä. He odottivat, että sellin ovi avattaisiin ja he pääsisivät aamiaiselle. Oli jälleen uusi päivä.

Jeanetten sellitoveri oli selvästikin tutkinut tuota ruutua. Ree kertoi sen alkavan ikkunan vastapäiseltä seinältä, valuvan alas, alas, alas, sitten liukuvan pöytää pitkin, kunnes päätyi lattialle. Kuten Jeanette nyt näki, se oli keskellä lattiaa ja kirkas kuin mikä.

”Ree”, Jeanette sanoi. ”Minä en välitä valoruudusta.”

”Sinulla ei kuule ole varaa olla välittämättä valoruudusta!” Ree päästi törähdyksen, jolla hän aina ilmaisi huvittuneisuutta.

Jeanette sanoi: ”Selvä. Mitä hittoa se sitten tarkoittaa”, ja sellitoveri töräytti taas.

Ree oli ihan ookoo mutta ahdistui hiljaisuudesta kuin pieni lapsi. Ree oli kiven sisässä luottokorttihuijauksesta, väärentämisestä ja huumeiden hallussapidosta myyntitarkoituksessa. Hän oli ollut aika huono niissä kaikissa, ja siksi hän oli täällä.

Jeanette oli tuomittu taposta. Eräänä talvi-iltana vuonna 2005 hän oli pistänyt miestään Damiania vaihtokärkiruuvimeisselillä nivusiin, ja koska Damian oli ollut aineissa, hän oli jäänyt nojatuoliin istumaan ja vuotanut kuiviin. Jeanettekin oli tietysti ollut aineissa.

”Pidin silmällä kelloa”, Ree sanoi. ”Katsoin aikaa. Valolta menee kaksikymmentäkaksi minuuttia siirtyä ikkunasta tuohon noin lattialle.”

”Soita Guinnessin ennätysten kirjaan”, sanoi Jeanette.

”Viime yönä näin unta, että söin suklaakakkua Michelle Obaman kanssa. Hän oli kiukkuinen. ’Sinä lihot, Ree!’ Mutta hänkin söi samaa kakkua.” Ree töräytti. ”Ei vainenkaan. Keksin tuon omasta päästäni. Oikeasti näin unta yhdestä vanhasta opettajastani. Hän hoki, että olin väärässä luokassa, ja minä intin, että olin oikeassa luokassa, ja sitten hän sanoi, että okei ja opetti vähän aikaa, ja sitten hän sanoi, että minä olin väärässä luokassa, ja minä sanoin, että enkä ollut vaan oikeassa, ja se jatkui sitä rataa. Lähinnä se kävi hermoille. Millaista unta sinä näit?”

”Jaa-a....” Jeanette tapaili muttei muistanut. Uusi lääke näytti saavan hänet nukkumaan sikeästi. Joskus ennen hän oli nähnyt Damianista painajaisia. Niissä Damian näytti yleensä samalta kuin seuraavana aamuna, jolloin hän oli ollut jo kuollut ja ihossa oli ollut sinertäviä raitoja kuin märkää mustetta.

Jeanette oli kysynyt tohtori Norcrossilta, oliko unilla jotain tekemistä syyllisyydentunteen kanssa. Lääkäri oli tiirannut häntä sillä ai oikeastiko -tavalla, joka oli ennen ottanut aivoon mutta johon Jeanette oli nyt tottunut. Sitten Norcross oli kysynyt, oliko kaneilla Jeanetten mielestä luppakorvat. No okei, selkis. Joka tapauksessa Jeanette ei haikaillut niiden unien perään.

”Sori, Ree. En muista mitään. Pääsi unohtumaan.”

Jossain B-siiven toisen kerroksen käytävällä kengät kopisivat betoniin: vartija teki viime hetken tarkistuksen ennen ovien avaamista.

Jeanette sulki silmänsä. Hän sepitti unen. Vankila oli siinä raunioina. Vanhoilla seinillä kiipeili reheviä köynnöksiä, joita huojutti kevyt kevätuuli. Katosta oli vain puolet jäljellä; ajan hammas oli nakertanut toisen puolen. Pari pientä liskoa viipersi ruosteisten romujen päällä. Yöperhoset lentelivät. Sellin jäänteissä tuoksuivat vahvat maan ja lehtien hajut. Rauniot tekivät vaikutuksen Bobbyyn, joka seisoi hänen vierellään ja katseli puhjenneesta seinästä sisään. Hänen äitinsä oli arkeologi. Hän oli löytänyt rauniot.

”Luuletko, että visailuihin otetaan entisiä rikollisia?”

Kuvitelma romahti. Jeanette huokaisi. Se siitä ilosta. Elämä oli ehdottomasti mukavampaa, kun popsi pillereitä. Silloin löysi rau-

han ja letkeyden. Hatunnosto tohtorille: elämänlaatua kemiasta. Jeanette avasi silmänsä.

Ree töllötti Jeanettea. Vankilassa ei ollut hurraamista, mutta ehkä Reen kaltaisen tytön oli turvallisempaa elää häkissä. Vapaalla jalalla hän saattaisi hyvinkin jäädä auton alle. Tai myydä kamaa huumepoliisille, joka näytti ihan huumepoliisilta. Niinhän Ree oli tehnyt.

”Mikä hätänä?” Ree kysyi.

”Ei mikään. Olin paratiisissa, ei sen kummempaa, ja sinun suuri suusi posautti sen hajalle.”

”Hä?”

”Antaa olla. Kuule, eikö pitäisikin olla olemassa visailu, johon kelpaisi vain jos olisi rikollinen? Nimi voisi olla vaikkapa *Valehteluvisa*.”

”Hyvä nimi! Mutta millaiset säännöt olisivat?”

Jeanette nousi punkassa istumaan ja kohautti olkapäitään. ”Pitää miettiä. Keksiä hyvät.”

Heidän talonsa oli sellainen kuin oli aina ollut ja tulisi aina olemaan, päättymätön maailma, aamen. Kymmenen kengänmitan pituinen selli, jossa oli neljä kengänmittaa kerrossängyn ja oven välissä. Seinät olivat sileää kaurapuuron väristä betonia. Heidän nurkista kipristyneet valokuvansa ja postikorttinsa (joita kumpikaan ei välittänyt edes vilkaista) olivat sinitarroilla kiinni siinä ainoassa seinän kohdassa, johon niitä oli lupa liimata. Toista seinää vasten oli pieni metallipöytä ja vastakkaisella seinällä metallinen hyllykkö. Oven vasemmalla puolella oli teräksinen wc-istuin, jolla kykkiesään he käänsivät katseensa sivuun, muka yksityisyyttä tavoitellen. Sellin ovesta oli silmien korkeudella kaksinkertainen ikkuna, josta näki B-siiven lyhyelle käytävälle. Kaikki sellin esineet ja sen jokainen neliösentti oli marinoitu hiessä, homeessa ja lysolissa, vankilan pinttyneissä hajuissa.

Lopulta Jeanette pani vastahakoisesti merkkeille petien väliin paistavan aurinkoruudun. Se oli melkein ovella, mutta ei pääsisi siitä ulos. Se oli täällä loukussa kuten he, ellei vartija työntänyt avainta lukkoon tai avannut sellin oven Kopista.

”Kuka sitä vetäisi?” Ree kysyi. ”Visailussa pitää olla vetäjä. Ja mitä olisi palkinnoksi? Niiden pitää olla hyviä. Yksityiskohtia! Meidän pitää miettiä yksityiskohtia, Jeanette.”

Reen pää nojasi käteen, ja hän pyöritteli sormellaan tiiviitä valkaistuja kiharoitaan katsellessaan Jeanettea. Reen otsan yläreunassa oli arpikudosta, josta tuli mieleen grillausjälki, kolme syvää, samansuuntaista viirua. Jeanette ei tiennyt, mikä arven oli aiheuttanut, mutta arvasi, keneltä Ree oli sen saanut. Joltain mieheltä. Ehkä Reen isältä, ehkä veljeltä, ehkä mieskaverilta, ehkä joltain äijältä, jota Ree ei ollut ennen nähnyt eikä näkisi enää uudestaan. Doolingin vankien keskuudessa oli lievästi sanoen hyvin vähän niitä, jotka olivat elämässään päässeet palkinnoille. Mutta paljon niitä, jotka olivat kohdanneet häijyjä äijiä.

Mitkä olivat vaihtoehdot? Itsesääliissä saattoi rypeä. Vihata itseään tai vihata kaikkia. Imppailla siivousaineita. Vankilassa saattoi tehdä mitä halusi (kieltämättä erittäin rajoitetuissa puitteissa), mutta tilanne ei muuttunut miksiäkään. Seuraava tilaisuus pyöräyttää isoa kiiltävää Onnenpyörää koittaisi vasta, kun pääsisi uuden kerran anomaan ehdonalaista. Jeanette kasvatti voimiaan jaksakseen pyöräyttää kunnolla. Hän ajatteli poikaansa.

Kuului kova tömähdys, kun Kopissa istuva vartija avasi kuusikymmentäkaksi lukkoa. Kello oli 6.30, ja kaikkien tuli astua sellistä käytävälle nimenhuutoon.

”En tiedä, Ree. Mieti sitä”, Jeanette sanoi, ”ja minäkin mietin. Jutellaan siitä myöhemmin.” Hän heilautti jalat sängystä ja nousi seisomaan.

2

Muutaman kilometrin päässä vankilasta Norcrossien omakotitalon terassilla Anton keräsi uima-altaasta kuolleita ötököitä haaviin. Alas oli ollut tohtori Clint Norcrossin kymmenvuotishääpäivälahja vaimolleen Lilalle. Antonin nähdessään Clint usein katui lahjaansa. Tämä aamu oli yksi niistä kerroista.

Anton oli ilman paitaa kahdesta hyvästä syystä. Ensinnäkin oli tulossa hellepäivä. Toiseksi hänen vatsalihaksensa olivat kuin kivistä veistetyt. Muskeliadonis oli kuin suoraan rakkausromaanin kannesta. Jos ampuisi Antonin vatsaa pyssyllä, se kannattaisi tehdä vainosti kimmokkeiden varalta. Mitä hän söi? Röykkiöittäin puhdasta proteiinia? Miten hän treenasi? Luomalla lantaa Augeiaan talleista?

Anton katsoi ylös ja hymyili Wayfarer-aurinkolasiensa välkehtivien linssien takaa. Hän vilkutti vapaalla kädellään Clintille, joka katseli toisesta kerroksesta ison kylpyhuoneen ikkunasta.

”Helkkari”, Clint sanoi hiljaa itsekseen. Hän vilkutti vuorostaan. ”Anna armoa.”

Clint astui pois ikkunasta. Kylpyhuoneen suljetun oven taakse peiliin ilmaantui neljäkymmentäkahdeksanvuotias valkoinen mies, jolla oli alempi tutkinto Cornellista ja lääkärintutkimus NYU:sta sekä pienet jenkkakahvat Starbucksin isoista mokka- ja kahveista. Parrassa oli jo hieman harmaata, joka ei henkinyt metsurin miehekkyyttä vaan pikemminkin jalkapuolen merikapteenin köntysmäisyyttä.

Clintin mielestä oli ironista, että hänen ikänsä ja veltostuva vartalonsa tulivat hänelle yllätyksenä. Hän oli aina karsastanut etenkin keski-ikäisten miesten turhamaisuutta, ja kumulatiivisen työkokemuksen myötä se oli suorastaan alkanut tympiä. Hetki, jota Clint piti lääkärintutkimuksensa suurena käännekohtana, oli itse asiassa koittanut kahdeksantoista vuotta aiemmin 1999, kun potilasehdokas nimeltä Paul Montpelier oli tullut nuoren lääkärin luo valittamaan ”seksuaalisen ambition kriisistä”.

Hän oli kysynyt Montpelieriltä: ”Mitä tarkoittatte seksuaalisella ambitiolla?” Kunnianhimoiset ihmiset hän havittelevat ylennyksiä. Ei ollut ajateltavissa, että miehestä tulisi seksin varapresidentti. Kiertoilmaus oli omalaatuinen.

”Tarkoitan...” Montpelier näytti puntaroivan. Hän rykäisi ja päätyi sanomaan: ”Haluan vielä sitä. Haluan vielä yrittää.”

Clint sanoi: ”Tuo ei suinkaan kuulosta poikkeuksellisen kunnianhimoiselta vaan normaalilta.”

Clint oli juuri suorittanut psykiatrian erikoistumisopinnot eikä ollut vielä veltostunut. Hänellä oli meneillään toinen työpäivä

yksityisvastaanotollaan ja Montpelier oli vasta hänen toinen potilaansa.

(Ensimmäinen potilas oli ollut teini, joka jännitti yliopistoon pääsyä. Pian oli kuitenkin ilmennyt, että tyttö oli saanut SAT-kokeissa 1570 pistettä. Clint huomautti, että tulos oli erinomainen, eikä potilas tarvinnut hoitoa. *Parantui!* Clint oli kirjoittanut muistiinpanolehtiönsä alareunaan.)

Clintia vastapäätä tekonahkanojatuolissa istuva Paul Montpelier oli sinä päivänä pukeutunut valkoiseen pujoliiviin ja suoriin housuihin. Hän istui kyyryssä nilkka polvella ja piti puhuessaan toisella kädellä kiinni kävelykengästään. Clint oli nähnyt hänen pysäköivän punaisen urheiluauton matalan toimistorakennuksen pihalle. Korkea asema hiilialalla oli mahdollistanut sellaisen auton ostamisen, mutta Montpelierin huolestuneesta ilmeestä tuli mieleen Karhukopla, Roope Ankan ikuinen maanvaiva.

”Vaimoni sanoo – no ei suoraan, mutta merkitys on selvä. Rivien välistä sen voi lukea. Hän tahtoo, että antaisin olla. Että luopuisin seksuaalisesta ambitioistani.” Montpelier nykäisi päätään taaksepäin.

Clint seurasi hänen katsettaan. Katossa pyöri tuuletin. Jos Montpelier lähettäisi seksuaalisen ambitionsa sinne, se leikkautuisi irti.

”Peruutetaanpa hiukan. Kuinka tämä asia tuli puheeksi teidän ja vaimonne kesken? Mistä se alkoi?”

”Minulla oli suhde. Siitä se lähti. Ja vaimoni Rhoda pani minut ulkoruokintaan. Selitin, ettei kyse ollut hänestä vaan... minun tarpeistani. Miehillä on tarpeita, joita naiset eivät aina ymmärrä.” Montpelier taivutteli kaulaansa. Häneltä pääsi turhautunut sihahdus. ”En halua eroa! Ajattelen jossain määrin, että Rhodan kuuluu mukautua tähän. Mukautua minuun.”

Montpelierin alakulo ja epätoivo olivat aitoja. Clint saattoi hyvin kuvitella, millaista kärsimystä äkkihäätö oli aiheuttanut; Montpelier asui nyt hotellissa ja söi yksinään ruokabaareissa vetisiä munakkaita. Montpelierin masennus ei ollut kliinistä masennusta mutta silti voimakasta ja ansaitsi kunnioitusta ja hoitoa, vaikka olikin itse aiheutettua.

Montpelier kumartui kasvavan mahansa ylle. ”Puhutaanpa suo-

raan. Minä lähestyn viittäkymmentä. Parhaat seksipäiväni ovat jo ohi. Annoin ne vaimolle. Minä uhrasin ne hänen hyväkseen. Vaihdoin vaippoja. Vein lapsia peleihin ja kilpailuihin ja säästin heille rahaa yliopistoon. Olin mallikelpoinen aviomies. Miksemme siis voi tehdä tässä asiassa kompromissia? Miksi tämän pitää olla niin vaikeaa ja eripuraista?”

Clint ei ollut vastannut vaan odottanut.

”Viime viikolla kävin Mirandan luona – hän on se, jonka kanssa olen maannut. Me teimme sitä keittiössä. Me teimme sitä makuuhuoneessa. Melkein onnistuimme vielä kolmannen kerran suihkussa. Olin hiton onnellinen! Endorfineja! Ja sitten menin kotiin ja söimme mukavan perheaterian ja pelasimme Scrabblea ja kaikki olivat tyytyväisiä. Mitä pahaa siinä on? Minusta koko ongelma on keksimällä keksitty. Miksen saisi hiukan vapautta? Onko se liikaa vaadittu? Onko se kohtuutonta?”

Muutamaan sekuntiin kumpikaan ei sanonut mitään. Montpellier katsoi Clintiä. Sopivat sanat uiskentelivat Clintin mielessä kuin nuijapäät. Niitä olisi helppo napata, mutta hän pidätteli.

Potilaan takana seinään nojasi kehystetty painokuva Hockneyn maalauksesta, jonka Lila oli antanut tuomaan ”lämpöä” huoneeseen. Clint aikoi ripustaa sen vielä samana päivänä. Kuvan vieressä olivat pahvilaatikoissa hänen lääketieteen kirjansa.

Jonkun pitää auttaa tätä miestä, nuori lääkäri huomasi ajatlevansa, ja se kuului tehdä tällaisessa viihtyisässä ja hiljaisessa huoneessa. Mutta kuuluiko tuon auttajan olla lääketieteen tohtori Clinton R. Norcross?

Hän oli uurastanut valtavasti valmistuakseen lääkäriksi eikä ollut saanut taloudellista apua vanhemmiltaan. Hän oli kasvanut vaikeissa oloissa ja maksanut opintonsa omasta taskustaan, joskus muullakin kuin rahalla. Selviytyäkseen hän oli tehnyt myös selaista, mistä ei ollut kertonut vaimolleen eikä koskaan kertoisikaan. Oliko hän tehnyt sen tällaisten potilaiden takia? Hoitaakseen seksuaalisesti kunnianhimoista Paul Montpelieria?

Varovainen pahoitteleva irvistys rypisti Montpelierin leveitä kasvoja. ”Voi veljet. Antaa tulla. Tämä ei suju minulta, eikö niin?”

”Hyvin te pärjääte”, Clint sanoi ja seuraavan puolituntisen ajaksi hän tukahdutti epäilynsä. He erittelivät ongelmaa, tarkastelivat sitä eri kanteilta, keskustelivat halun ja tarpeen eroista, puhuivat rouva Montpelierista ja tämän (herra Montpelierin mielestä) mielikuvituksettomista makuukamarimieltymyksistä ja tekivät jopa yllättävän rehellisen visiitin Paul Montpelierin varhaisimpaan nuoruusiän seksuaalikokemukseen (hän oli masturboinut käyttäen pikkuveljensä pehmokrokotiilin suuta).

Clint oli ammattietiikan velvoittamana kysynyt, oliko Montpelierilla koskaan ollut itsemurha-ajatuksia. (Ei.) Miltä Montpelierista tuntuisi, jos osat vaihtuisivat? (Montpelier vakuutti, että kehottaisi vaimoa tekemään kuten luonto sanoi.) Millaiseksi Montpelier näki elämänsä viiden vuoden kuluttua? (Silloin valkoiseen pujoliiviin pukeutunut mies oli alkanut itkeä.)

Lopuksi Montpelier sanoi odottavansa ilolla seuraavaa kertaa, ja heti hänen lähdettyään Clint soitti vastauspalveluunsa. Hän käski ohjata kaikki puhelunsa psykiatrille, joka piti vastaanottoa naapurikaupungissa, Maylockissa. Kuinka pitkäksi aikaa, keskus tiedusteli.

”Kunnes helvetissä sataa lunta”, vastasi Clint. Hän katsoi ikkunasta, kun Montpelier peruutti punaisen urheiluautonsa ja lähti pihasta, jonne ei sen koommin palannut.

Seuraavaksi Clint soitti Lilalle.

”Päivää, tohtori Norcross.” Lilan ääni synnytti Clintissä tunteen, jota tarkoitettiin – tai ainakin olisi kuulunut tarkoittaa – kun sanottiin, että sydän laulaa ilosta. Lila kysyi, miten toinen työpäivä sujui.

”Amerikan vähiten itseään tunteva mies kävi vastaanotolla”, Clint sanoi.

”Niinkö? Tuliko isäni sinne? Hockneyn taidejulistte varmasti sai hänet ymmälleen.”

Clintin vaimo. Hän oli nokkela, yhtä nokkela kuin lämminsydäminen, ja tarvittaessa yhtä kova kuin nokkela. Lila rakasti häntä, mutta ei koskaan lakannut ottamasta häneltä turhia luuloja pois. Clintistä tuntui, että hän todennäköisesti tarvitsi sitä. Luultavasti useimmat miehet tarvitsivat.

KUVITTELE MAAILMA ILMAN NAISIA

DOOLING, APPALAKIT, USA. Unelias pikkukaupunki muuttuu eräänä päivänä kauhun näyttämöksi, kun tytöt ja naiset eivät enää havahdu unesta. Nukahtaessaan he koteloituvat kuin perhoset, eikä heitä missään nimessä kannata herättää. Miehet jäävät omilleen pandemiaksi kasvaneeseen kaaokseen ja joutuvat tekemään kipeitä päätöksiä – mutta selittämätön, ihmiskunnan kahtia jakava tulikoe on vasta alkanut.

Kun maailma hajoaa kahdeksi todellisuudeksi, voittaako miesten vai naisten puolisko selviytymistaiston? Vai onko tästä julmasta jaosta edes mahdollista selviytyä voittajana?

”Runsas ja värikylläinen eepos; kuin jättikokoinen
Happy Meal -ateria.”

THE GUARDIAN

”Kauhukertomusten kaunotar.”

USA TODAY

